

ADDITIONES.

Solvere debitum canonem.] De canonis solutione, vide aliqua notatu digna sup. in additione ad quaest. 8. sub litera D. Et hic adde, quod remedium restitutoriu, haud competit emphyteuta, quando cecidit a possessione ex eo quia canonem haud soluit per Socin. in l. rem. que no bis. q. 2. vers. ex quo. Alex. conf. 6. n. 10. lib. 3. Afflict. decif. 397. nu. 27. Caphal. conf. 272. nu. 68. Giach.

Consuetudo servat.] De consuetudine generali totius regni Franciae omnes census, seu pensiones dominorum solvuntur in Martio, in die Annunciat. B. Mariae Virginis, ut attestatur Chassan. in consuet. Burgund. in tit. des cens. §. 1. in princ. Goucan.

Pro tribus, aut quatuor annis futuris, &c.] Si emphyteuta domino pro tribus, aut quatuor annis futuris pensionem solvere velit, eam Dominus recipere minime cogitur. Eiusque ratio manifesta est: quia iuxta legem hu-

QVÆST. XII.

Pro complemento huius materiae, quæro, quo tempore anni teneantur Emphyteuta solvere debitum canonem domino directo? Respondeo, quod quidquid sit de iure consuetudo servat, quod in fine anni solvatur integra pensio, ut attestatur Guarn. de Castell. in d. l. 2. quem refert Ias. in ead. l. 2. num. 170. & ita quotidie videmus observari.

Sed pone, quod Emphyteuta velit solvere domino canonem, seu pensionem pro tribus, aut quatuor annis futuris, nunquid cogetur dominus illam recipere, etiamsi nolit vel ipso recusante, nunquid poterit emphyteuta illam depo-

ius contractus emphyteutici pensio est annua, & singulis annis, quidem in fine cuiusque anni (nisi obstat consuetudo loci, vel conventio partium, quæ servari debet) integra solvenda, ut post Salicerum, & Iasonem, & Guarnierum de Castell. in l. 2. C. de iure emphyteut. testatur Clarus hic numero 1. Itaque non licet emphyteuta, relictâ te domino, contra legem contractus solutionem facere: presertim cum domini pensionem accipere: quia pecunia transiit semel accepta facile è manibus dilabitur, D. Obrecht. disput. 36. thes. 142. Idque multo etiam magis obtinet, si pensio non in pecunia numerata debeatur, sed in fructibus, qui cursu temporis possunt deteriorari, ut scribit Clarus nosse hic in fine. Eadem quoque de re, post Alciatum in l. stipulatio ista. §. 8. inter certâ, 19. n. 17. ff. de verb. oblig. & Padiam in l. post mortem, 12. num. 10. C. de fideicommiss. videndus est Petrus Augustin. Morla in Emporio iuris vtriusque, par. 1. tit. 8. de reb. cred. q. 21. num. 6. Harprec.

Et an emphyteuta alienans partem rei emphyteut. cadat à tota emphyteusi.

Ex Additionibus.

1. An, et quatenus emphyteuta, irrequisito domino, ius suum emphyteuticum, vel meliorationes suas vendere possit.

2. Nunquid emphyteuta, inscio domino prædium vendens, non tamen tradens, iure suo cadat.

3. Et quid, si in instrumento emphyteutico diserte exprimat, quod emphyteuta licentiam alienandi, in quemcumque voluerit, habere debeat.

4. Pacta, & conversiones eam semper interpretati onem recipiunt, ut aliquid operentur.

5. Quando creditor, non prius interpellato debitor, pignus vendere queat.

6. Contractus ex partium conversione legem accipiunt.

7. Explicatur l. si quando. 35. C. de inoffic. testam.

8. Emphyteuta partem rei emphyteut. alienans, an & quatenus emphyteusi amittat.

QVÆSTIO XIII.

SVMMARIA.

Ex Claro.

1. Emphyteuta an possit alienare rem emphyteuticam.
2. Et an eam alienando cadat ipso iure, an autem requiratur sententia.
3. Et an ex ipsa alienatione incurrat caducitatem, etiamsi non sit secuta traditio.
4. Et quid si in contractu apposita sit clausula constituti.
5. Et quid si in alienatione protestetur, quod ipsam alienationem factam saluo, & referatur consensu domini.
6. Et quid si post alienationem, & traditionem illam recuperet.
7. Et quid in emphyteusi concessa pro se, & quibus dederit.
8. Et quod si in inuestitura prohibeatur alienari maioribus.
9. Et quid si conventum fuerit, quod liceat emphyteuta illam rem vendere.

ADDITIONES.

Nunquid emphyteuta possit alienare rem emphyteuticam.] Emphyteuta, si irrequisito domino, ius suum emphyteuticum, vel meliorationes vendere haud potest: sed debet domino denunciare testato, se ius suum, quod habet in prædium, venditurum: quod nisi faciat, iure suo cadit, l. 3. Cod. de emphyteut. & post Clarum hic nostrum notat Alexander Trentacinquus variarum resolution. libro tertio, resol. 8. de iure emphyteutico, numero primo. Cuius evidens est ratio, quia dominus de consensu in venditione, idcirco interpellandus est, ut si velit, re eodẽ pretio emere possit, & ius proto-

QVÆST. XIII.

Quæro, nunquid emphyteuta possit alienare rem emphyteuticam? Resp. de hoc habemus text. expressum in l. si.

miscos, seu prælationis, vel retractus domino saluum maneat, dict. l. 3. Cod. eodem. Facta autem legitima denuntiatione, & domino intra duos menses non emente, emphyteuta liberè, hinc elapsis mensibus, ius suum transferre in quemcumque alium, idoneum, & capacem poterit: præstita tamen domino quinquagesima parte pretij, vel æstimationis rei quam laudemium vulgo appellat. dict. l. 3. C. de iur. emphyt. Donell. libro 9. comment. de iur. civil. cap. 13. Borcholt. in comment. de feud. ca. 3. nu. 36. & seqq. Harpre.

Alienare irrequisito domino.] Adde, quod ob duas causas alienatio est prohibita sine domini consensu: de quibus vide per Gabriel. Eugubin. in consil. 184. sub num. 9. Et quæ requiruntur

in denuntiatione? vide per Ias. in c. fin. in 2. not. colum. 4. Et si dominus requisitus dicat se nolle emere, non est ulterius expectandus, sed statim recognoscens potest vendere. Si autem dicat, volo deliberare, expectandus est per duos menses. Ita per Spec. tit. de empt. quaest. 109. & seq. Ad idẽ per Duen. reg. 39. 10. amplia. Tiraq. reg. cessante causa num. 80. Rom. cõf. 25. nu. 4. Bart. l. quæ Rom. §. coheres. ff. de verb. obligat. Itẽ alienare. Hic scias, quod si dominus cõcessit emphyteute facultatem alienandi, distrahendique emphyteusiam, quod non tamen novus emphyteuta dicitur liberatus à munere suscipiendi inuestitura, & solvendi laudemium. Ita per Socin. iun. in allegato conf. 70. nu. 11. & 12. quæ re tulit etiã, & sequitur Menoch. in conf. 297. nu. 27. casus vero, in quibus emphyteuta irrequisito domino potest alienare, vide in Additio. ad decisio. Afflict. 97. Item poterit alienare sine licentia domini, si fuerit adiectum pactum, quod possit alienare, aut fuerit appositâ illa verba, & quib. de deris, aut cõcedere volueris: nam tunc taliter res concessa libere potest vendi sine alia licentia, text. Bald. & Angel. in l. cum essent, §. per plurim. ff. de ser. rustic. prædior. & tradit. Mar. Anguis. conf. 82. nu. 25. qui cõprobat ex pluribus, vide per eũ. Et 19. fallentias posui in Apostil. mea. ad stat. Fer. tit. de vsu. & reb. ab alio recognitis, & multas fallentias, ac declarationes, siue extensiones posuit Ias. d. l. fin. per tot. & per Specul. tit. de iure emphyteut. vbi plene. Giach.

Etiam si secuta non sit traditio.] Quod si emphyteuta, inscio domino prædium vendens, non tamen tradens, ius suum non perdat, crebrius placuit, arg. textus in c. Imperialium, §. callidus. ibi. feudũ vendunt, & in alios transferunt. de prohib. feud. alien. per Frid. tit. 5. lib. 2. feud. Eiusque ratio est: quia non dicitur alienatum, quod venditum qui-

Adde, quod emphyteuta alienans rem emphyteuticam contra formam d. l. in cadit ipso iure: nec aliqua sententia requiritur. Ita tenet gl. in d. l. fin. in verbo, Cadat, circa princip. quam dicit Anton. de Butr. conf. 22. num. 1. à nemine esse reprobam, & quod non reperit illam per aliquem esse in dubium revocam: quæ refert, & sequitur Ias. in d. l. fin. num. 103. & seq.

Sed nunquid, ad hoc ut emphyteuta cadat ab emphyteusi, sufficit, quod celebratus sit contractus alienationis, etiam si secuta non sit traditio? Respondeo, quod non, sed requiritur, quod post ipsam alienationem subsequata sit traditio ipsius rei emphyteuticæ. Ita dicit Specul. in d. §. nunc aliqua, vers. sic. 95. & ita communiter tenetur, ut dicit Imol. in d. cap. potuit, nu. 49. in fin. de locato. Hanc etiam opinio. dicit esse communem Alex. in l. si à me, post num. 4. vers. Secundo limitari, ff. ad leg. Falc. Ias. in d. l. fin. num. 132. Curr. sen. conf. 8. num. 10. Mars. feng. 412. plures sunt, & dicit Tiraquel. de retract. municip. §. 1. in glo. 2. num. 43. quod hanc opin. tenet uniuersa prope cohors Scribenrium. Nam ante traditionem non dicitur alienatio perfecta, neque consummata: ideo alienans non debet ex ea panam pati. Faciunt, quæ dixi infra hoc eod. lib. §. feudum, quaest. 31. vers. Sed nunquid.

Sed quid si non intervenierit vera traditio, & actualis traditio, sed tamen in contractu alienationis apposita sit clausula constituti, vel precarij, nunquid talis facta traditio possessionis, quæ sit per constitutum, sufficit ad hoc, ut emphyteuta priuatur iure suo? Respondeo sic. Ita tenet Paul. de Cast. in l. 1. §. si rem, num. 2. ff. depositi, & est communis opin. ut dicit Tiraquel. de constituto, in 26. limit. num. 1. & 6. Non enim potest negari, quin per constitutum vera possessio transferatur, licet modus transferendi sit fictus. Bene verum est (ut dixi in dict. §. feudum, quaest. 31. vers. Sed quid si no.) quod licet hæc opin. quod reuquiratur actualis traditio, est aqrior, & ideo teneri posset in iudicando, maxime si esset iudicandum sola facti veritate inspecta. Et ita seruatur in curia Delphin. ut attestatur Guido Papæ. decif. 101.

Item, quæro, quid si emphyteuta in ipsa alienatione protestetur, quod ipsam alienationem facit, saluo, & reseruato consensu domini, vel saluo iure directi domini, nunquid talis protestatio illam excusabit, ut non cadat ab emphyteusi? Respondeo, quod non est communis opin. ut dicit Ias. in 2. lectu. Rubricæ ff. solut. matr. num. 25. Dec. conf. 160. post nu. 4. vers. Præterea dato. quem refert, & sequitur Ripa in cap. cum M. Ferrarien. num. 80. de consuet. Est enim talis protestatio contraria facti, & ideo non reuenat, iuxta ea quæ dixi infra lib. 7. §. protestatio. Bene verum est, quod si protestetur se alienare, saluo, & reseruato consensu domini, & non aliter, neque alio modo: talis protestatio verbis geminatis concepta operatur, quod emphyteuta propter alienationem ipsam non cadat ab emphyteusi, etiamsi secuta est actualis, & vera traditio. Ita tenet Baldus loquens in vasallo, in cap. 1. §. fin. quæ fuit prima causa benef. amitt. quem etiam in emphyteuta sequuntur communiter Canon. ut dicit Ripa lib. 3. respons. cap. 1. num. 3. & hanc restrictionem dicit esse communem Ripa in dict. cap. cum M. post num. 80. vers. Secundo intellige, ut dixi in dict. quaest. 31. vers. Item quæro. & hanc etiam ego sequor: licet forte dici posset, quod emphyteuta alienando, & tradendo rem emphyteuticam domino irrequisito, dupliciter dominum offendit, scilicet ratione contemptus, & ratione præiudicij. Vnde licet illæ clausulæ videantur tollere contemptum, non tamen tollunt præiudiciũ, quod sequitur ex traditione: nihilominus non recederẽ in iudicando à cõmuni opin. præsertim vbi res tradita esset facilis recuperationis: sed si esset facta alienatio in personam potentiorẽ, vel de re difficilis recuperationis, puta, castro, vel huiusmodi forte magis placeret contraria opin. quod scilicet etiã nõ obstatẽ huiusmodi geminata protestatione caderet ab emphyt.

Sed quid an emphyteuta post alienationem, & traditionem recuperet ipsam rem emphyteuticam, nunquid propterea evitabit penam priuationis? Respondeo, quod non. Ita dicit Bart. in l. sequitur. §. item Labeo. in fin. ff. de vsucap. qui in hoc cõmuniter approbatur, ut dicit Roman. in d. §. item Labeo. circa fi. Et dicit Alex. in l. si à me, nu. 3. ff. ad leg. Falc. quod ita cõmuniter concluditur. Idem etiam dicit Alex. in leg. si insulã, num.

dem, sed non translatum est: cum verbũ (vendere) cum effectu sit intelligendũ, argum. l. 1. §. hæc autẽ verba, ff. quod quilib. iur. in al. stat. l. alienatũ, 67. ff. de verb. signific. cap. relationum, 4. ibi. cum igitur verba, &c. extr. de cleric. non residet. Idque explicatius persecutus sũ in §. adeo. 3. Instit. de locat. & cõduct. nu. 439. & seqq. Harprec. d. Quod non.] Et de hoc magis communis opin. videt etiam per Roland. in consil. 50. num. 28. vol. 2. atque in collect. mea cõmuni opin. in verb. Emph. num. 12. Giach.

Et non aliter neque alio modo.] Adde ad idẽ, atque vide per Felin. plene in cap. quæ in Ecclesiarium, post nu. 85. vers. Saluatur, de constitutio. per Ias. d. l. fin. post nu. 142. in vers. Sed si adiciat, & in repetit. rubr. ff. solu. matr. nu. 26. per gl. magistram, & Bart. in l. siquidem. C. de except. vbi de effectu horum verborum Gram. decif. 49. num. 3. vide per Rol. conf. 51. nu. 30. vol. 2. qui fufius alios cõcordantes aduocat. Giach.

Sed si.] Ista est doctrina dict. Fel. & Gram. vbi supra. Giach.

Quod non.] De ista cõmuni etiam dixi in collecta mea cõmuni opinio. verbo, emphyteuta, num. 10. & nu. 11. limitauit locum non habere, si recuperatio facta sit ante traditam possessionem. Item emphyteuta potest dare in solum ex causa necess.

necessaria rem emphyteuticam irrequisito domino, per Afflict. decif. 191. Verum an possit locare: vide per Alexan. in conf. 113. vol. 4. & infra quæst. 19. ubi est locus suus. Item Emphyteusis an dari possit in solum sine domini consensu? vide per Tiraquel. de retract. municip. §. 1. gloss. 7. num. 48. & 49. Afflict. in decif. 191. Fallit, si emphyteuta prohibitus esset ex pacto obligare rem per Rip. in l. 1. num. 13. ff. de pigno. & Hipp. item commoditas, & melioramenta dari possunt in solum Ruinus in conf. 176. verum hoc fallit mortuo emphyteuta: uide per Castrenf. conf. 218. præmittendum est lib. 2. Giach.

h Sed pone, quod in ipsa inuestitura, siue concessione emphyteusis conuentum sit, & c. Quod modo dictum est; emphyteuta, irrequisito domino, & absque denunciatone præcedente, ius emphyteuticum uendendi potestatem non habere illud non procedit, si in emphyteutico instrumento dixeris exprimat uerbis, quod emphyteuta licentiam, ac potestatem alienandi, in quemcumque uoluerit, habere debeat: idque primo per textum in d. l. 3. ibi, sancimus, siquidem, & c. C. de iur. emphyteut. ubi dicitur cantum est, emphyteutam, qui licentiam alienandi à domino accepit, alienare posse. Atqui in proposito licentia potestatisque alienandi ab initio concessa emphyteuta fuit. Itaque is peculiatum domini consensu amplius opus non habet. Deinde per pacta, & conuentiones eam semper interpretationem recipiunt, ut aliquod operetur: si que non superflue, aut frustra à contrahentibus interposita censentur, l. si quando. 109. in princ. ff. de legat. 1. l. si stipulatus, 4. ff. de usur. l. cum essent, 33. §. 1. uerfic. nisi pactum, ff. de feruit. præd. iusticor. cap. si Papa. 10. ibi, cum uerba aliquid operari debeant, de priuileg. in 6. Proindeque conuentio illa in contractu emphyteutico interposita, quod emphyteuta ius emphyteuticum alienare possit, merito sic exaudienda est, ut etiã sine consensu domini ius illud emphyteuta alienare valeat. Præterea per huc facit, l. si conuenit, 4. ff. de pignoratit. act. & l. fin. §. 1. C. de iur. domini impetrat. quibus textibus probatur, creditore, qui iure comuni pignus, non interpellato prius debitore, vendere non potest, pacto interueniente, ut vendere ipsi liceat, non teneri debitore admonere, seu interpellare. Cofert per denique eodetritissima iuris regula, qua dicitur, quod contractus ex partium conuentione, etiã contra ipsorum naturam, legem accipiant, l. 1. §. si

h Sed pone, quod in ipsa inuestitura, siue concessione emphyteusis conuentum sit, quod liceat emphyteuta vendere rem emphyteuticam, nunquid poterit hoc casu illam vendere etiã domino non requisito? Respond. quod sic. Ita tenet Alber. in d. l. fin. col. 2. vers. Sed nunquid hæc lex. C. de iure emphyte. & est communis opin. ut ait Dec. conf. 164. post num. 3. vers. Secundo respondetur. Videtur enim ex illis uerbis dominus usque à principio concessisse, ut sine ulteriori requisitione posset emphyteusis ipsa in quemcumque alienari. Vide, quæ dixi in d. quæst. 31. vers. Vterius quæro.

h Sed quæro, quid si in inuestitura dominus non prohibeat emphyteusis alienari minoribus, uel aequalibus, sed tantum huiusmodi exceptionem personarum censetur concessa licentia alienandi in minores, uel aequales, ita quod tempore alienationis alia specialis licentia non requiratur? Respond. Ruin. conf. 213. num. 6. lib. 1. refert Alexan. in quodam consil. tenere, quod stante hoc

conuenit. 6. ff. depositi, l. in conuentionibus §. 2. ff. de uerb. obligat. l. contractus, 23. & l. semper in stipulationibus, 34. ff. de reg. iur. l. 1. uerf. In quo cuncta, & c. C. de iur. emphyteut. Huic per conclusionem non obstat l. si quando, 35. in princ. C. de inoffic. testament. ex qua euinci posse uidetur: quod dominus, qui alienandi facultatem emphyteute fecit, intelligatur hoc ius emphyteuticæ tribuisse, ut alienare possit rem emphyteuticam, obseruatis solemnitatibus in alienatione eiusmodi necessarijs. Requisitione autem, & consensum domini in alienatione rei emphyteuticæ esse necessarium, liquido constat, ex dict. l. 3. C. de iur. emphyteut. Non, inquam, lex ista obstat. Nam certum est, Imp. Iustinianum in specie illius legis alicui (puta libertino, ut ibi notat Gothofredus) quoad bona duntaxat, non uero quoad formam, & solemnitatē, liberā testandi facultatē concedere uoluisse. Et quomodo uerba concessionis, per se considerata, etiã solemnitatē requisitione importare uiderentur: mens tamē Imperatoris minime fuit, de cōsuetis, ac solemnibus testamenti formulis per eiusmodi uerba aliquid de rogari: cū non credendum sit, Romanū Principem, qui iura tuetur, huiusmodi uerbo totā obseruationem testamentorij, nullis uigilijs excogitata, atque inuictam, uelle euertere, ut ipsemet Iustinianus ibidem loquitur. Atque ita docent, præter Clarū nostrum, Salicetus num. 2. Bald. num. 2. Iaf. num. 4. & seq. in d. l. 3. C. de iur. emphyt. Imola in c. potuit, 4. extr. de locato. num. 64. Ruin. conf. 81. num. 6. & 7. vol. 1. Rol. à Valle conf. 42. num. 16. vol. 1. Trétacinq. uariar. resolut. lib. 3. resol. 8. de iur. emphyteut. nu. 8. Iacob. de S. Georgio, de feud. in uerb. ita quod etiã uasalli, & c. num. 1. Mar. Mantic. in tract. de iur. protomis. nu. 19. & plures alij, quos recenset, & sequitur Aurelius Corbunus in tract. de iur. emphyteut. c. 24. ampliat. 2. nu. 5. & aliquot seqq. Quamquam dissentiant Iacobus Butrigar. huncque citans Speculator in tit. de emphyteusi. q. 94. nu. 117. Alex. conf. 106. uisio themate instrumenti, num. 3. & 9. vol. 4. Berous conf. 44. num. 20. & conf. 122. num. 22. & conf. 103. nu. 19. uol. 1. Soc. iun. conf. 70. num. 9. uol. 3. & alij per eos relati. Harpre.

h An scilicet emphyteuta alienans partem rei emphyteuticæ cadat a tota emphyteusi. Quod per emphyteuta alienans, irrequisito domino, partem rei emphyteuticæ, cadat à parte tantum

conuenit. 6. ff. depositi, l. in conuentionibus §. 2. ff. de uerb. obligat. l. contractus, 23. & l. semper in stipulationibus, 34. ff. de reg. iur. l. 1. uerf. In quo cuncta, & c. C. de iur. emphyteut. Huic per conclusionem non obstat l. si quando, 35. in princ. C. de inoffic. testament. ex qua euinci posse uidetur: quod dominus, qui alienandi facultatem emphyteute fecit, intelligatur hoc ius emphyteuticæ tribuisse, ut alienare possit rem emphyteuticam, obseruatis solemnitatibus in alienatione eiusmodi necessarijs. Requisitione autem, & consensum domini in alienatione rei emphyteuticæ esse necessarium, liquido constat, ex dict. l. 3. C. de iur. emphyteut. Non, inquam, lex ista obstat. Nam certum est, Imp. Iustinianum in specie illius legis alicui (puta libertino, ut ibi notat Gothofredus) quoad bona duntaxat, non uero quoad formam, & solemnitatē, liberā testandi facultatē concedere uoluisse. Et quomodo uerba concessionis, per se considerata, etiã solemnitatē requisitione importare uiderentur: mens tamē Imperatoris minime fuit, de cōsuetis, ac solemnibus testamenti formulis per eiusmodi uerba aliquid de rogari: cū non credendum sit, Romanū Principem, qui iura tuetur, huiusmodi uerbo totā obseruationem testamentorij, nullis uigilijs excogitata, atque inuictam, uelle euertere, ut ipsemet Iustinianus ibidem loquitur. Atque ita docent, præter Clarū nostrum, Salicetus num. 2. Bald. num. 2. Iaf. num. 4. & seq. in d. l. 3. C. de iur. emphyt. Imola in c. potuit, 4. extr. de locato. num. 64. Ruin. conf. 81. num. 6. & 7. vol. 1. Rol. à Valle conf. 42. num. 16. vol. 1. Trétacinq. uariar. resolut. lib. 3. resol. 8. de iur. emphyteut. nu. 8. Iacob. de S. Georgio, de feud. in uerb. ita quod etiã uasalli, & c. num. 1. Mar. Mantic. in tract. de iur. protomis. nu. 19. & plures alij, quos recenset, & sequitur Aurelius Corbunus in tract. de iur. emphyteut. c. 24. ampliat. 2. nu. 5. & aliquot seqq. Quamquam dissentiant Iacobus Butrigar. huncque citans Speculator in tit. de emphyteusi. q. 94. nu. 117. Alex. conf. 106. uisio themate instrumenti, num. 3. & 9. vol. 4. Berous conf. 44. num. 20. & conf. 122. num. 22. & conf. 103. nu. 19. uol. 1. Soc. iun. conf. 70. num. 9. uol. 3. & alij per eos relati. Harpre.

h An scilicet emphyteuta alienans partem rei emphyteuticæ cadat a tota emphyteusi. Quod per emphyteuta alienans, irrequisito domino, partem rei emphyteuticæ, cadat à parte tantum

h An scilicet emphyteuta alienans partem rei emphyteuticæ cadat a tota emphyteusi. Quod per emphyteuta alienans, irrequisito domino, partem rei emphyteuticæ, cadat à parte tantum

h An scilicet emphyteuta alienans partem rei emphyteuticæ cadat a tota emphyteusi. Quod per emphyteuta alienans, irrequisito domino, partem rei emphyteuticæ, cadat à parte tantum

h An scilicet emphyteuta alienans partem rei emphyteuticæ cadat a tota emphyteusi. Quod per emphyteuta alienans, irrequisito domino, partem rei emphyteuticæ, cadat à parte tantum

h An scilicet emphyteuta alienans partem rei emphyteuticæ cadat a tota emphyteusi. Quod per emphyteuta alienans, irrequisito domino, partem rei emphyteuticæ, cadat à parte tantum

tantum alienata, præter Clarum nostrum, tradunt Socinus in l. 4. §. Cato. sub num. 20. ff. de uerb. obligat. Riminald. conf. 41. Ruinus conf. 48. num. 12. uol. 2. Alex. conf. 95. in fin. uol. 5. & Caccialupus inter consilia Cornei 67. uol. 2. quem ibidem sequitur Corneus in subscriptione. Tametsi non desint, qui illum à tota re emphyteutica cadere, aut uolunt. Raphael Cuman. conf. 41. in fine. Iaf. in d. l. 3. q. 14. C. de iur. emphyteut. Bald. in c. 1. §. calidis. colu. 1. uerf. & quid in emphyteuta: de prohibita feud. alien. per Friederic. Crotus in d. l. 4. §. Cato num. 60. ff. de uerb. oblig. Ioan. Caphal. conf. 139. uol. 1. Roland. à Valle conf. 17. uol. 2. Marcus Anton. Natta conf. 470. & conf. 480. uol. 3. eoque referens Trenacini quid. d. lib. 3. resolut. 8. num. 2. uerf. secunda est opinio, & c. ubi id latius declarat. Harpre.

K Quod cadit tantum a parte alienata, quæ etiam aequior est, & tem in hac questione, quæ sit magis communis opin. Tamen enumerando auctoritates, proculdubio communior opin. est, quod cadit tantum a parte alienata, quæ etiam aequior est, & adde, atque communem uide per Marin. Anguif. in conf. 67. in princip. & fufius per Tiraquel. de retract. municip. §. 23. gloss. 1. num. 28. 29. per Caphal. in conf. 138. qui alios retulit, & causas reassumit, quamquam in contrarium consulat. Emphyteusis alienatio, quando fit irrequisito domino, quare emphyteuta priuatur ipso iure? Bald. tit. de prohib. feud. aliena. per Feder. in §. callidis, & ibid. Aluato. col. 2. & in cap. Imperiales, Iaf. in leg. 2. colu. 5. C. de iure emphyt. Adde tamen, quod sententia requiritur, nec potest dominus expellere propria auctoritate, nec de facto spoliare, ut per Afflict. decif. 87. qui subdit sic fuisse notatum, & iudicatum. Et de declaratione domini, uide Castrenf. conf. 69. in casu præsentis, uolum. 2. Emphyteusis, quæ fuit alienata, & redempta uirtute pacti de retrouendendo, an emphyteuta tunc sit excusatus à pœna caducitatis: quod non, ultra sup. deducta adde, & uide per Tiraquel. de retractat. munic. §. 20. num. 2. & Dec. & eius Apoflil. in conf. 160. col. fin. ubi habes Doct. concordantes. Et istud procederet etiam si res fuerit uendita cum pacto de retrouendendo, uide per Tiraquel. ubi supra nu. 3. qui tamen sub nu. 4. & 5. plene probat limitatum haud illud procedere, si huiusmodi pactum rededendi esset appositum in ipso contractu uenditionis, & uis illius recuperetur: quoniam tunc non censenda esset noua acquisitio, neque ex causa noua facta, sed rediret in suam propriam naturam, nec diceretur res translata in propriam uenditoris, sed illi reddita, & etiam ex multis iuribus similibus, ac rationibus auctoritatibusque comprobatur: quæ de industria omitto, ex quo facile inspicere solent. Emphyteusis si fuit alienata, an excuset emphyteutam, si dicat se ignorasse dominum resignasse, & per consequens beneficium, cui soluebat canonem, alteri uinitum fuisse: uide per Dec. d. conf. 160. num. 5. in 3. dub. ubi quod non tenet. Emphyteusis an alienari possit, si dominus dedit licentiam emphyteutæ alienandi: uide Castrenf. conf. 326. circa primum notandum est. uolum. 2. Ruin. conf. 81. & 213. uolum. 1. Emphyteuticum ius si fuit uenditum alicui de consensu domini sub aliqua conditione nondum impleta, an mortuo emphyteuta extingatur etiam quo ad ipsum emptorem? uide per Castrenf. eod. conf. 326. Emphyteusis si sit uendita cum clausula, salu o iure domini, an talis clausula aliquid operetur? præter supra dicta uide per Fulg. conf. 2. Dec. conf. 163. num. 4. 460. num. 5. Aret. conf. 35. uisio rhemate. Anch. conf. vlti. col. fin. ubi tenet, quod sic: si dominus potuit habere scientiam, & uide Curt. sen. in consilio quod incipit, uisio instrumento. Quid si cum clausula, saluo iure domini, & non aliter nec alio modo? dixi supra addeq. Abb. in cap. fin. ad fin. de feud. Alexand. tamen conf. 3. sub nu. 4. non ponit pro constanti dictum Bald. ad quod omnes conueniunt, in cap. 1. §. denique sub nu. 5. quæ fuit prima causa feud. amittit quoniam Bal. ibi loquitur in præstatione facta circa actum penalem, qui haud potest per contrariam protestationem euitari. Fel. tamen & Gram. sequuntur sunt Bald. uide supra. Emphyteusis si sit alienata consentiente domino cum hoc, si ipse emphyteuta haberet uictoriam causa de re emphyteutica, quam litigabat, & uiam reportauit sententiam pro se, & mortuus est, emptor potest prosequi ius suum in causa, nec potest expelli neque priuari à non directo re emphyteutica.

Castrenf. d. conf. 236. Emphyteusis si potest alienari de consensu domini, an intelligatur referuata solemnitate, quod dominus requiritur? uide per Tiraquel. in rep. l. si unquam, C. de reuocand. dona. fol. 20. ubi & etiam Emphyteusi alienata, non cadit emphyteuta, si statim reuerfa sit, quod est notandum ad ea, quæ supr. dixi. Emphyteusi alienata, potest dominus propria auctoritate ingredi possessionem: uide per Crau. cōf. 302. In contrarium, quod imò citari debeat possessoris ipsius rei, uide Fulg. conf. 2. col. fin. Afflict. decif. 97. Emphyteusi alienata non tradita, emphyteuta haud cadit, per Tiraq. de retract. munic. §. 1. gl. 2. nu. 32. & 44. Similiter emphyteuta haud cadit ob uenditionem inualidam, uel simulatam, per eund. ibid. nu. 5. 6. & 13. quem tamen de simulatione uide nu. 14. Idem si res uendita sit sub conditione, per Tiraquel. ibid. num. 23. fallit tamen si sit processum ad rei traditionem: per eund. ibi supra nu. 32. Caphal. conf. 223. nu. 38. Emphyteusis si fuit alienata per heredem, uel alium, qui non habet scientiam rei, & emphyteuta non cadit. Dec. in conf. 328. sub num. 6. ubi late, Corn in conf. 67. & in subscriptione, uol. 2. Emphyteusis non potest etiam alienari à secundo emphyteuta, irrequisito domino, per Dec. in conf. 160. col. 2. Tu uide Francif. Aret. limitantem conf. 41. diligenter, & mature. Item uide Ruin. conf. 141. Emphyteusis quando alienatur, sufficit ficta traditio facta per alienantem, Fulgof. conf. 2. uide Tiraquel. in tract. de iure consil. possess. 26. limit. Emphyteusis ubi alienatur, consensus domini præsumitur interuenisse propter temporis diuturnitatem, Tiraquel. de legibus connub. fol. 164. Iaf. in leg. quia aliena num. 48. ff. de acquir. poss. & per Crau. tractat. de antiq. tempor. in 3. part. sectio. uisum & supra in princ. Emphyteusis alienari potest, quando in alienatione adesset clausula, cui & quibus alienantem sub 1. Apoflil. Emphyteusis si fuit per patrem alienata, filij possunt eam reuocare, etiam si sint heredes patris; Soc. conf. 59. colu. 2. uol. 3. facit. Alexand. conf. 187. uerfic. in hoc duo. lib. 2. uerum aduerte, quia Alexand. ibi non se firmat: & ueritas est, quod ubi titulo oneroso alienatur ius emphyteuticum, cum titulo lucratio alienata apprehendendo ex indicijs, quod alienans uoluit illud post uitam etiam alienantis donare, & pro tali alienatione, quod utroque casu censetur tota res emphyteutica, & non ius suum tantum alienatum. Si uero titulo lucratio tantum sit alienatio, ius suum tantum ceditur alienare. uide Bald. conf. 465. & 220. quod de consensu, uol. 6. Doct. in l. uxor patru. C. de legat. in l. quod in rem. §. 1. & in l. si domus, ff. fin. maxime Iaf. eod. tit. Adhibe tamen in alienatione tituli onerosi distinctionem, nunquid alienatio fiat scienti, uel ignoranti: uide Roland. in leg. usus fructus, col. fin. solu. matrim. Socin. conf. 25. num. 11. uide omnino Corn. conf. 74. in fin. & 175. colu. 1. 195. col. 8. uol. 2. Bald. conf. 465. heredi lib. 5. Alexand. conf. 106. uol. 4. Deci. 339. colu. 4. semper uide per Ruin. conf. 48. colu. 4. Quid si emphyteusis fuisse concessa contemplatione patris? Dicendum. Ruin. conf. 42. Item quid pater alienasset, & promississet pro facto suo tantum? dicendum per Riminald. ubi supra num. 17. Emphyteusis alienata statim reuertitur ad dominum etiam absque sententia, & alteri concedi potest. Castrenf. conf. 69. In casu præsentis puto sic dicendum, uolum. 2. Crau. conf. 18. num. 7. & conf. 302. uide tamen Fulgof. conf. 2. In hoc tamen casu expelli haud potest, nisi facta declaratione, & sequuta sententia, Castrenf. ubi supra, Alexand. conf. 87. uol. 7. & per Afflict. decif. 97. Scias tamen, quod ista declaratio domini non habet locum in alijs casibus, in quibus emphyteuta cadit: præterquam in casu non solutionis: quia absque declaratione dicitur quod didisse, per Ruin. dict. conf. 42. nu. 14. Qui etiam tenet, quod non facta declaratione non transit dominium in emptorem. Emphyteusis si fuit uendita à muliere sine consensu uiri, stante statuto, quod non possit contrahere sine eius consensu, an cadat ab ea? uide per Tiraquel. de leg. connub. fol. 162. Emphyteusis si fuit alienata præfente domino, & non contradicente, an ualeat alienatio? uide per Tiraquel.

ea, quæ supr. dixi. Emphyteusi alienata, potest dominus propria auctoritate ingredi possessionem: uide per Crau. cōf. 302. In contrarium, quod imò citari debeat possessoris ipsius rei, uide Fulg. conf. 2. col. fin. Afflict. decif. 97. Emphyteusi alienata non tradita, emphyteuta haud cadit, per Tiraq. de retract. munic. §. 1. gl. 2. nu. 32. & 44. Similiter emphyteuta haud cadit ob uenditionem inualidam, uel simulatam, per eund. ibid. nu. 5. 6. & 13. quem tamen de simulatione uide nu. 14. Idem si res uendita sit sub conditione, per Tiraquel. ibid. num. 23. fallit tamen si sit processum ad rei traditionem: per eund. ibi supra nu. 32. Caphal. conf. 223. nu. 38. Emphyteusis si fuit alienata per heredem, uel alium, qui non habet scientiam rei, & emphyteuta non cadit. Dec. in conf. 328. sub num. 6. ubi late, Corn in conf. 67. & in subscriptione, uol. 2. Emphyteusis non potest etiam alienari à secundo emphyteuta, irrequisito domino, per Dec. in conf. 160. col. 2. Tu uide Francif. Aret. limitantem conf. 41. diligenter, & mature. Item uide Ruin. conf. 141. Emphyteusis quando alienatur, sufficit ficta traditio facta per alienantem, Fulgof. conf. 2. uide Tiraquel. in tract. de iure consil. possess. 26. limit. Emphyteusis ubi alienatur, consensus domini præsumitur interuenisse propter temporis diuturnitatem, Tiraquel. de legibus connub. fol. 164. Iaf. in leg. quia aliena num. 48. ff. de acquir. poss. & per Crau. tractat. de antiq. tempor. in 3. part. sectio. uisum & supra in princ. Emphyteusis alienari potest, quando in alienatione adesset clausula, cui & quibus alienantem sub 1. Apoflil. Emphyteusis si fuit per patrem alienata, filij possunt eam reuocare, etiam si sint heredes patris; Soc. conf. 59. colu. 2. uol. 3. facit. Alexand. conf. 187. uerfic. in hoc duo. lib. 2. uerum aduerte, quia Alexand. ibi non se firmat: & ueritas est, quod ubi titulo oneroso alienatur ius emphyteuticum, cum titulo lucratio alienata apprehendendo ex indicijs, quod alienans uoluit illud post uitam etiam alienantis donare, & pro tali alienatione, quod utroque casu censetur tota res emphyteutica, & non ius suum tantum alienatum. Si uero titulo lucratio tantum sit alienatio, ius suum tantum ceditur alienare. uide Bald. conf. 465. & 220. quod de consensu, uol. 6. Doct. in l. uxor patru. C. de legat. in l. quod in rem. §. 1. & in l. si domus, ff. fin. maxime Iaf. eod. tit. Adhibe tamen in alienatione tituli onerosi distinctionem, nunquid alienatio fiat scienti, uel ignoranti: uide Roland. in leg. usus fructus, col. fin. solu. matrim. Socin. conf. 25. num. 11. uide omnino Corn. conf. 74. in fin. & 175. colu. 1. 195. col. 8. uol. 2. Bald. conf. 465. heredi lib. 5. Alexand. conf. 106. uol. 4. Deci. 339. colu. 4. semper uide per Ruin. conf. 48. colu. 4. Quid si emphyteusis fuisse concessa contemplatione patris? Dicendum. Ruin. conf. 42. Item quid pater alienasset, & promississet pro facto suo tantum? dicendum per Riminald. ubi supra num. 17. Emphyteusis alienata statim reuertitur ad dominum etiam absque sententia, & alteri concedi potest. Castrenf. conf. 69. In casu præsentis puto sic dicendum, uolum. 2. Crau. conf. 18. num. 7. & conf. 302. uide tamen Fulgof. conf. 2. In hoc tamen casu expelli haud potest, nisi facta declaratione, & sequuta sententia, Castrenf. ubi supra, Alexand. conf. 87. uol. 7. & per Afflict. decif. 97. Scias tamen, quod ista declaratio domini non habet locum in alijs casibus, in quibus emphyteuta cadit: præterquam in casu non solutionis: quia absque declaratione dicitur quod didisse, per Ruin. dict. conf. 42. nu. 14. Qui etiam tenet, quod non facta declaratione non transit dominium in emptorem. Emphyteusis si fuit uendita à muliere sine consensu uiri, stante statuto, quod non possit contrahere sine eius consensu, an cadat ab ea? uide per Tiraquel. de leg. connub. fol. 162. Emphyteusis si fuit alienata præfente domino, & non contradicente, an ualeat alienatio? uide per Tiraquel.